

Той си Калудка не слуша,
 За Сергията замина,
 Темелъ парасж да хвърли . . .
 Срѣдъ пжтя пушка изгърмя,
 И си Василчо удари . . .

Другъ вариантъ на сжщата пѣсень (Слушана отъ баба
Стефаница Вълмарката):

Заправи Василчо долапи,
 Тамъ горя въ Селището,
 На Голямата Сергия,
 Съ трийсе мина дюлгери,
 Дюлгери, стари майстори.

Въ шарпана хлѣбъ имъ месяха,
 Въ казани ясте готвѣха . . .

Турчинътъ кайлъ не стана,
 Та си пушката напълни
 И при Василчо отиде
 И на Василчо думаше:

„Давранъ, Василчо, давранма,
 Давранма, даврандисай се,
 Да си пушката опитамъ,
 Да видя право мери ли? —
 Въ срѣда на сеферъ отивамъ“.

Доде си дума издума,
 Пуста му пушка изгърмя;
 Василчо въ сърдце удари,
 Падна Василчо, та умря.

Дюлгерите се пръснаха,
 Ратаите се чудяха,
 Какво да правятъ Василча.
 Единъ другиму думаха:
 „Хайдете да го качиме,
 Въ кжщи да го отнесемъ“.
 И сж го въ кжщи занесли . . .
 Като го видя Калудка,
 Калудка булка хубава,
 Писна Калудка да плаче . . .
 Алтжните си кжсаше
 И ги изъ двора пръскаше . . .